

In deze rubriek geven beroepslezers Peter van Dijk, **Monica van den Berg** en Theo Hofstede beurtelings hun persoonlijke voorkeuren uit het recente literaire aanbod. Monica is eigenaar van redactie bureau Zoveel Zinnen.

Fascinerende geschiedenis

Connie Luyt: *Schaduw over Afrika, Mozaïek*, 223 pag., € 16,90.

De boekenkast bij ons thuis stond vol met trilogieën over de Boerenoorlog. Ik genoot (en gruwelde tegelijk) van de ontberingen van de eenvoudige boeren, die met hun huifkarren door een onherbergzame wildernis trokken. Vaak waren het vooral de verhalen over sterke, stoere mannen. Luyt kiest een heel andere, vrouwelijke invalshoek. Drie vrouwen, drie generaties, die na de Boerenoorlog een toekomst vol onzekerheid tegemoet gaan. De drie verhalen zijn niet alle even sterk, maar niettemin is dit een aardige roman.

Houden van een huis

Jenny Erpenbeck: *Huishouden, Van Gennepe*, 173 pag., € 19,90.

Wil je echt iets bijzonders? Koop dan deze roman. Bij deze titel kun je ook denken aan het werkwoord 'huishouden'. Twaalf verhalen over een huis aan een Oost-Duits meer vormen samen een bijzonder kunstwerk. Het huis krijgt steeds weer andere bewoners, het maakt veel mee: van keizerrijk tot verenigd Duitsland. Bindend element is het werk van de raadselachtige tuinman, die blijft waar al het andere verdwijnt. Juist de afstandelijke, haast zakelijke toon van Erpenbeck brengt het menselijke extra scherp in beeld. De kracht van het detail geeft het huis zulke menselijke trekken dat je ervan gaat houden.

Veelbelovend debuut

Lisette van de Heg: *Mara, Plateau*, 262 pag., € 17,90.

Na *Achtendertig nachten* bleef het lang stil, maar nu is er weer een sterke historische roman van Nederlandse bodem, uitgegeven bij een christelijke uitgeverij. Een debuut dat heel wat beloften in zich draagt. Misschien een beetje flauw om het te vergelijken met IJmker's succesverhaal, maar ik ontquam er niet aan. De auteur zou nog meer een eigen stijl kunnen ontwikkelen. Ook ligt het gevaar van iets te mooi afgeronde verhaallijnen op de loer. Maar gelukkig laat Van de Heg het bittere onkruid in haar verhaal hoog opschieten.

'Dorsvloer vol confetti' krijgt - terecht - veel aandacht. Dit is geen afrekening, maar een *liefdevolle bespiegeling*.

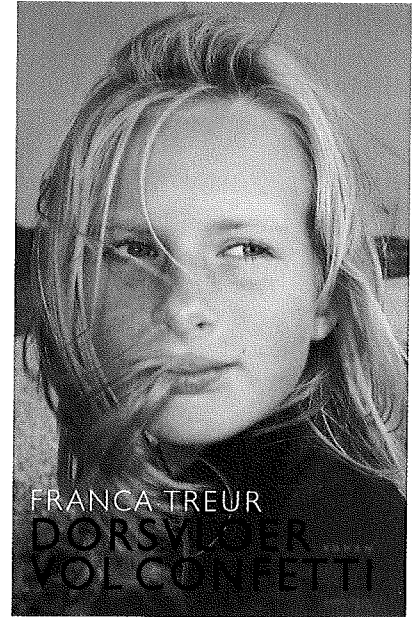
Tjerk de Reus is literatuurcriticus voor *cv-koers* en het *Friesch Dagblad*. Meer recensies vind je op tjerkdereus.nl.

Treur neemt afstand

Franca Treur (1979) groeide op in een behoudend gereformeerd milieu in het Zeeuwse dorp Meliskerke. Ze ging studeren in Leiden, waar ze lid werd van het reformatorische studentendispuut Panoplia. Maar Treur nam afstand van het geloof. Uit interviews valt niet op te maken dat ze nu een andere variant van geloven heeft omarmd. Ze lijkt het helemaal gehad te hebben met religie. Maar wie zorgvuldig leest, ontdekt dat deze roman hemelsbreed verschilt van het werk van Maarten 't Hart, om maar een naam te noemen.

In haar roman vertelt Franca over Katelijne: een tiener, de middelste in een gezin met zeven kinderen. Drie broers boven haar, drie onder haar. De roman is geheel vanuit Katelijne geschreven. Zij is geen extreme buitenstaander, maar wel observeert zij de wereld om zich heen met een zekere bevreemding. In feite is dit de as waarom het verhaal draait. Katelijne is voluit deel van de beperkte kring van gezin en kerk. Ze is ook loyaal. Tegelijk ontwikkelt zij een zekere distantie. Het is een zeer knappe prestatie van Franca Treur dat zij dit kwetsbare midden handhaaft, tot op de laatste bladzijden van het verhaal.

Dorsvloer vol confetti kenmerkt zich niet door een overheersende verhaallijn. Het kabbelt voort, maar blijft onderhoudend. Het gezinsleven op en rond de boerderij van Katelijnes ouders vormt de stabiele achtergrond van het verhaal. Dat spiegelt de sfeer van deze wereld: veranderingen zijn niet gewenst. Voor onverwachte zaken, zoals de zwanger-

schap van de vriendin van Katelijnes broer, zijn paardenmiddelen beschikbaar die de orde herstellen: schuldbelijden en een-twee-drie het huwelijk in. Katelijne zorgt voor een grote bak confetti, ter opluistering van het huwelijksfeest. Als die confetti door de lucht dwarrelt, schrijft Treur haar mooiste zinnen: „Een vitrage van uitgesneden klinkers en medeklinkers ontrolde zich in alle mogelijke combinaties, om vervolgens weer in een heel nieuwe volgorde neer te komen (...) tussen kraagjes en op verontwaardigde gezichtsplooiën, op de betonnen vloer, waar met steeds grotere tussenpozen weer nieuwe letters aan werden toegevoegd, tot een taal waarin slechts het mogelijke besloten lag en niets voor altijd en immer was vastgelegd.“ Wie heeft nog een aanbeveling nodig?

Franca Treur: *Dorsvloer vol confetti*, Prometheus, 224 pag., € 17,95.